

самия смисъл, към „живот на вечното настояще“ (с. 117) на творческия дух, дирещ отново и отново. Неслучайно мотива за паметта и забравата Славейков продължава като свой коментар към неподписан откъс от „Идеи“ на Хайне (с. 115), скрит сред мистифицираните дискурси.

Като игра на възможности Славейков *въобразява бъдещето* чрез модернистки маниерното сп. „Анали“, издание на *радикална естетика*, при която *„всякоя фраза се почва с главна буква и свършва с една, две или три удивителни“* (с. 36).

Книгата на Славейков е изградена върху допускането, че българската литература може да бъде четена като несъществуваща. Фактологичността е скрита зад условност, която извлича същности, описва отношения, коментира смисъл. Разиграва ги чрез литературноисторически срезове и културни герои; като персоналии на типове авторство и чрез масив от мистифицирани текстове. Фикционализирайки контексти, организирайки смисли, сюжетирайки естетики, въобразявайки тенденции, „На Острова на блажените“ е *ненаписана история на българската литература* – в същността ѝ – зад маската на мистификация.

Действителни, близки до тях или асоцииращи действителното факти са изписани до други – променени, скрити зад условни синтези или изцяло въображаеми творби, заглавия, биографични разкази и накрая всички те са приписани на едно пределно условно име – маска. На читателя в определен момент му се струва, че разпознава профила на даден автор или силуета на модерен поет в българската литература. Година или житейски факт сякаш сочат определен творец, дадено заглавие е същото като на друг, цитирана е творба на трети. Но това, което е изглеждало като факт, се разпилява, разтваря се в множество съчинени животоописания, измислени заглавия и представяне на несъществуващи творби. Въображаемото изтрива действителността на фактите, когато се опитаме да ги четем като такива. Зад условните имена на автори в неразличимата смесица между фактологично и недействително е бялото поле на смисъла, същността като такава, освободена от случайностите, от емпирията. В кръговете на условност и реалност, зад маските на същността книгата на Славейков е амбициозен проект за идентичността на българската култура. Отвъд името на „родното“, отвъд имената, отвъд мястото, озадачаващата мистификация на Славейков продължава да ни кара да питаме доколко условността на изказа ни позволява да четем „цялостното национално битие чрез неговия литературно-поетически образ“¹⁶.

¹⁶ Неделчев, М. Цит. съч., с. 5.